

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.12.0026.N

G.V.,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie,

tegen

RIJKSDIENST VOOR PENSIOENEN, openbare instelling met rechtspersoonlijkheid, met zetel te 1060 Sint-Gillis, Zuidertoren, Baraplein 3,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Michel Mahieu, advocaat bij het Hof van Cassatie.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Gent van 2 december 2011.

Raadsheer Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift een middel aan.

Geschonden wettelijke bepalingen

- *de artikelen 10, 11, 13, 33, tweede lid, 36, 37, 40, 84, 144, 145, 146 en 159 van de gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994;*
- *de artikelen 580, 2°, en 607 Gerechtelijk Wetboek;*
- *de artikelen 34, § 1, A, 4°, en § 2, 1°, eerste lid, en, voor zoveel als nodig, 26, § 1, tweede lid, en § 2, eerste lid, f), van het koninklijk besluit van 21 december 1967 tot vaststelling van het algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen voor werknemers;*
- *het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten, zoals o.m. neergelegd in de artikelen 13, 33, tweede lid, 36, 37, 40, 84, 144, 145, 146 en 159 Grondwet;*
- *het algemeen rechtsbeginsel volgens welk de rechter geen toepassing mag geven aan een lagere norm die strijdig is met een hogere norm, waarvan artikel 159 Grondwet een bijzondere toepassing vormt;*
- *voor zoveel als nodig, de artikelen 7, eerste lid, en 8 van het koninklijk besluit nr. 50 van 24 oktober 1967 betreffende het rust- en overlevingspensioen voor werknemers.*

Aangevochten beslissingen

In de bestreden beslissing verklaart het arbeidshof, recht sprekend over de oorspronkelijke vordering van de eiser tot vernietiging van de beslissing van de verweerder van 5 mei 2008 in zoverre hem daarin voor de jaren 2002, 2003 en 2004 slechts pensioenrechten worden toegekend op basis van een deeltijdse tewerkstelling, het hoger beroep van de eiser ongegrond.

Het arbeidshof bevestigt het vonnis van de zevende kamer van de arbeidsrechtbank te Gent van 13 januari 2011 in al zijn beschikkingen, dus met inbegrip van de bevestiging van de beslissing van de verweerder van 5 mei 2008 (waarin voor de jaren 2002, 2003 en 2004 enkel rekening wordt gehouden met de gepresteerde deeltijdse tewerkstelling tijdens een periode van brugpensioen en de inactiviteitsperioden gedurende die periode van deeltijdse tewerkstelling niet worden gelijkgesteld met arbeidsperioden). Het neemt die beslissing op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunt en die hier beschouwd worden integraal te zijn hernomen en in het bijzonder de volgende:

“4.6. Het feit dat het gaat om een vergelijking van juridische toestanden, waarbij een wetskrachtige norm ter beoordeling staat, sluit niet uit dat een verschillende behandeling ook kan voortvloeien uit het feit dat slechts één van beide toestanden bij wet wordt geregeld.

Zoals in het arrest nr. 31/96 en 36/96 besluit het Arbitragehof (thans Grondwettelijk Hof) ertoe dat de discriminatie haar oorsprong niet vindt in de aan het Hof voorgelegde wetsbepaling - reden waarom de prejudiciële vraag ontkennend wordt beantwoord - doch wel in een lacune door de wetgeving (Arbitragehof nr. 36/96, 6 juni 1996. BS 10 juli 1996, geciteerd door A. Alen: ‘Ongrondwettige lacunes in de wetgeving volgens de rechtspraak van het Arbitragehof’ in Liber Amicorum Roger Blanpain, Brugge, Die Keure 1998, blz. 661 e.v.).

Het ontbreken van iedere gelijkstelling op het gebied van de gewerkte periode in 2002, (lees: minstens in) 2003 en 2004 in hoofde van [de eiser] in de interpretatie van artikel 34 van het KB van 21 december 1967 zoals zij door [de verweerder] naar voor wordt geschoven moet inderdaad strijdig geacht worden met artikelen 10 en 11 Grondwet.

Doch deze discriminatie vindt haar oorsprong niet in de artikelen 26 en 34 op zich, maar in de lacune van de wetgeving zoals [de eiser] trouwens zelf toegeeft. Artikel 159 Grondwet kan dan ook niet worden toegepast.

Besluit: Het hoger beroep is ongegrond.

Het bestreden vonnis moet bevestigd worden, doch op grond van gewijzigde motieven.”

Grieven

1. Krachtens een algemeen rechtsbeginsel, waarvan artikel 159 Grondwet een bijzondere toepassing uitmaakt, mag de rechter geen toepassing geven aan een lagere norm die strijdig is met een hogere norm.

Krachtens artikel 159 Grondwet passen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten, met inbegrip van de Grondwet, overeenstemmen.

De met eigenlijke rechtspraak belaste organen kunnen en moeten krachtens die bepaling de interne en externe wettigheid, met inbegrip van de grondwettigheid, van elke administratieve handeling onderzoeken waarop een vordering, eis of verweer gegrond is.

De niet-toepassing van een ongrondwettige bepaling van een koninklijk besluit op grond van artikel 159 Grondwet brengt mee dat zij voor de betrokkenen geen rechten noch verplichtingen oplevert.

Krachtens het voornoemde artikel 159 Grondwet, en de artikelen 580, 2°, en 607 Gerechtelijk Wetboek, volgens welke het arbeidshof bevoegd is om in graad van hoger beroep kennis te nemen van de geschillen over de rechten van werknemers die voortvloeien uit de wetgeving inzake rust- en overlevingspensioen, kan het arbeidshof, op het beroep van de gepensioneerde tegen een administratieve beslissing van de verweerder betreffende zijn

pensioenrechten, die beslissing niet wettig bevestigen indien zij steunt op een ongrondwettige bepaling van een koninklijk besluit. Integendeel, het arbeidshof moet die bepaling van dat koninklijk besluit op grond van artikel 159 Grondwet buiten toepassing verklaren in de mate dat zij ongrondwettig is, wat inhoudt dat zij in die mate voor de betrokkenen geen rechten noch verplichtingen oplevert. Aldus miskent het arbeidshof geenszins het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten.

2.1. Uit de vaststellingen van het arbeidshof en de stukken van de rechtspleging waarop uw Hof vermag acht te slaan, blijkt dat het geschil tussen de partijen betrekking heeft op de vraag of de inactiviteitsperioden die er waren bij de deeltijdse werkhervatting (de jaren 2002 t.e.m. 2004) door de eiser gedurende een periode van brugpensioen (met behoud van het statuut van bruggepensioneerde en met afstand van de werkloosheidsuitkeringen) voor de berekening van het aan de eiser toekomende rustpensioen kunnen worden gelijkgesteld met arbeidsperioden.

2.1.1. Krachtens artikel 7, eerste lid, van het koninklijk besluit nr. 50 van 24 oktober 1967 betreffende het rust- en overlevingspensioen voor werknemers, hieronder afgekort als het koninklijk besluit nr. 50, wordt, onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 9, het rustpensioen berekend op basis van zowel de loopbaan van de werknemer als de brutolonen die hij in de loop daarvan verdiend heeft en die op zijn individuele rekening moeten worden gebracht en van de hem toegekende fictieve of forfaitaire lonen.

Krachtens artikel 8 van het koninklijk besluit nr. 50 bepaalt de Koning welke perioden gelijkgesteld worden met arbeidsperioden. Krachtens diezelfde bepaling bepaalt de Koning de fictieve lonen voor deze perioden, evenals de forfaitaire lonen die in de plaats moeten gesteld worden van de werkelijke lonen, in de gevallen door Hem te bepalen.

Krachtens artikel 34, § 1, A, 4°, van het koninklijk besluit van 21 december 1967 tot vaststelling van het algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen voor werknemers, hieronder afgekort als het koninklijk besluit van 21 december 1967, worden onder inachtneming van de in § 2 vermelde voorwaarden de perioden van conventioneel brugpensioen en van halftijds brugpensioen met arbeidsperioden gelijkgesteld. Artikel 34, § 2, 1°, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 1967 bepaalt dat de onder § 1, A, (1°, 3° en) 4°, bedoelde perioden, waaronder dus de perioden van conventioneel brugpensioen en van halftijds brugpensioen, worden gelijkgesteld op voorwaarde dat de werknemer de bij de reglementering inzake onvrijwillige werkloosheid bepaalde uitkeringen geniet of loondervingsvergoeding.

2.1.2. Zoals het arbeidshof zelf in het bestreden arrest aangeeft, kunnen de inactiviteitsperioden die zich voordeden bij de deeltijdse werkhervatting (de jaren 2002 t.e.m. 2004) door de eiser gedurende een periode van brugpensioen (met behoud van het statuut van bruggepensioneerde en met afstand van de werkloosheidsuitkeringen) op grond van artikel 34, § 1, A, 4°, van het koninklijk besluit van 21 december 1967 niet gelijkgesteld worden met arbeidsperioden voor de berekening van het aan de eiser toekomende rustpensioen om reden van het bestaan (en het niet vervuld zijn) van de in artikel 34, § 2, 1°, eerste

lid, van dat koninklijk besluit bepaalde, voor de gelijkstelling van perioden van conventioneel brugpensioen met arbeidsperioden gestelde, voorwaarde bestaande in het genot, d.i. het werkelijk ontvangen, van werkloosheidsuitkeringen of loondervingsvergoeding (zie blz. 6, de overwegingen vóór het punt 4.3., van het bestreden arrest, waarbij het arbeidshof concludeert dat niet kan besloten worden dat de eiser ook voor de jaren 2002, 2003 en 2004 werkloosheidsuitkeringen “genoot” in de zin van artikel 34, § 2, 1°, van het koninklijk besluit van 21 december 1967).

Het arbeidshof overweegt in het bestreden arrest dat met de eiser moet geconcludeerd worden dat hoe dan ook de toepassing van artikel 34, § 2, 1°, van het koninklijk besluit van 21 december 1967 in de door de verweerder naar voren geschoven interpretatie, leidt tot ongeoorloofde ongelijke behandeling tussen vergelijkbare categorieën van personen (blz. 7, punt 4.4, eerste alinea, van het bestreden arrest). Het arbeidshof beslist dat artikel 34, § 2, 1°, van het koninklijk besluit van 21 december 1967, in samenlezing met artikel 26 van datzelfde koninklijk besluit, de artikelen 10 en 11 Grondwet schendt in de mate dat:

(1) een voltijds bruggepensioneerde die afziet van werkloosheidsuitkeringen, maar zijn statuut behoudt, om een voltijdse betrekking te aanvaarden, ongeacht de hoogte van het loon, de garantie heeft op een volledige pensioenopbrengst op grond van een fictief loon, terwijl een voltijds bruggepensioneerde die afziet van werkloosheidsuitkeringen, maar zijn statuut behoudt, om een deeltijdse betrekking te aanvaarden, tegen een loon dat het voltijdse plafondbedrag overstijgt, slechts recht heeft op een geproratiseerd pensioen op basis van het aantal effectief gepresteerde arbeidsdagen;

(2) een voltijds bruggepensioneerde die tot aan zijn wettelijke pensioenleeftijd inactief blijft en werkloosheidsuitkeringen blijft ontvangen, de garantie heeft op een volledige pensioenopbrengst voor de jaren gebaseerd op een fictief loon, terwijl een voltijds bruggepensioneerde die afziet van werkloosheidsuitkeringen, maar zijn statuut behoudt om een deeltijdse betrekking te aanvaarden tegen een loon dat het voltijds plafondbedrag overstijgt, slechts recht heeft op een geproratiseerd pensioen op basis van het aantal effectief gepresteerde arbeidsdagen.

Het arbeidshof oordeelt aldus dat het 1° van de tweede paragraaf van artikel 34 van het koninklijk besluit van 21 december 1967, en dus de in die bepaling voor de gelijkstelling van de perioden van conventioneel brugpensioen met arbeidsperioden gestelde voorwaarde, strijdig is met de artikelen 10 en 11 Grondwet en dus ongrondwettig is (aangezien de toepassing ervan leidt tot ongeoorloofde ongelijke behandeling tussen de aangegeven vergelijkbare categorieën van personen).

2.1.3. Aangezien het arbeidshof oordeelt dat het 1° van de tweede paragraaf van artikel 34 van het koninklijk besluit van 21 december 1967, en dus de in die bepaling voor de gelijkstelling van de perioden van conventioneel brugpensioen met arbeidsperioden gestelde voorwaarde, strijdig is met de artikelen 10 en 11 Grondwet en dus ongrondwettig is, diende het die (onggrondwettige) voorwaarde en dus het (onggrondwettige) 1° van de twee-

de paragraaf van artikel 34 van het koninklijk besluit van 21 december 1967 op grond van artikel 159 Grondwet buiten toepassing te verklaren. De toepassing van artikel 34, § 1, A, 4°, van het koninklijk besluit van 21 december 1967 (zonder toepassing van de in artikel 34, § 2, 1°, van datzelfde koninklijk besluit bepaalde ongrondwettige voorwaarde bestaande in het genot van werkloosheidsuitkeringen of loondervingsvergoedingen) zou er dan toe leiden dat de inactiviteitsperioden die zich voordeden bij deeltijdse werkhervatting door de eiser gedurende een periode van brugpensioen (met behoud van het statuut van bruggepensioneerde) als “perioden van conventioneel brugpensioen en van half-tijds brugpensioen” (in de zin van het 4° van A van de eerste paragraaf van artikel 34) gelijkgesteld worden met arbeidsperioden.

De door het arbeidshof vastgestelde ongrondwettigheid (discriminatie) vindt m.a.w. haar oorsprong in de toepassing van artikel 34, § 2, 1°, van het koninklijk besluit van 21 december 1967 (en niet in een lacune in dat besluit), en kan dus rechtgezet worden door het louter buiten toepassing verklaren van die volgens de vaststellingen van het arbeidshof ongrondwettige bepaling en dat op grond van artikel 159 Grondwet, zonder dat daarbij sprake is van een lacune in dat koninklijk besluit die door het arbeidshof zou worden ingevuld. Door die buitentoepassingverklaring zou het arbeidshof een wettige toepassing maken van artikel 159 Grondwet (op grond waarvan een ongrondwettige bepaling van een koninklijk besluit door de rechter buiten toepassing moet worden gelaten) zonder het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten te schenden: het arbeidshof zou enkel een ongrondwettige bepaling van een koninklijk besluit buiten toepassing laten zonder zelf een lacune in dat besluit in te vullen.

2.2. Na vastgesteld en overwogen te hebben dat “het feit dat het gaat om een vergelijking van juridische toestanden, waarbij een wetskrachtige norm ter beoordeling staat, niet uitsluit dat een verschillende behandeling ook kan voortvloeien uit het feit dat slechts één van beide toestanden bij wet wordt geregeld”, dat “het Arbitragehof (thans Grondwettelijk Hof) zoals in het arrest nr. 31/96 en 36/96 ertoe besluit dat de discriminatie haar oorsprong niet vindt in de aan het Hof voorgelegde wetsbepaling - reden waarom de prejudiciële vraag ontkennen wordt beantwoord -, doch wel in lacune door de wetgeving”, en dat “het ontbreken van iedere gelijkstelling op het gebied van de gewerkte periode in 2002, (lees: minstens in) 2003 en 2004 in hoofde van [de eiser] in de interpretatie van artikel 34 van het KB van 21 december 1967 zoals zij door [de verweerder] naar voor wordt geschoven inderdaad strijdig moet geacht worden met artikelen 10 en 11 Grondwet”, beslist het arbeidshof dat “deze discriminatie haar oorsprong niet vindt in de artikelen 26 en 34 op zich, maar in de lacune van de wetgeving”, en dat artikel 159 Grondwet dan ook niet kan worden toegepast.

Aangezien, zoals hierboven uiteengezet werd onder het randnummer 2.1., de door het arbeidshof vastgestelde ongrondwettigheid (discriminatie) haar oorsprong vindt in de toepassing van artikel 34, § 2, 1°, van het koninklijk besluit van 21 december 1967 (en niet in een lacune in dat besluit), en dus kan rechtgezet worden door het louter buiten toepassing verklaren van die volgens de vaststellingen van het arbeidshof ongrondwettige bepa-

ling en dat met toepassing van artikel 159 Grondwet, zonder dat dan sprake is van een lacune in dat koninklijk besluit die door het arbeidshof zou worden ingevuld, beslist het arbeidshof niet wettig dat de door hem aangenomen discriminatie niet haar oorsprong vindt in (de) artikel(en) (26 en) 34 van het koninklijk besluit van 21 december 1967 op zich, maar wel in de “lacune van de wetgeving” en beslist het evenmin wettig dat artikel 159 Grondwet niet kan worden toegepast.

Door

(1) te beslissen dat artikel 159 Grondwet niet kan worden toegepast om reden dat de door hem aangenomen discriminatie haar oorsprong vindt in de “lacune van de wetgeving”,

(2) het hoger beroep van de eiser ongegrond te verklaren en het vonnis van de zevende kamer van de arbeidsrechtbank te Gent van 13 januari 2011 te bevestigen waarin de door de eiser bestreden beslissing van de verweerder van 5 mei 2008 werd bevestigd (waarin voor de jaren 2002, 2003 en 2004 enkel rekening werd gehouden met de door de eiser gepresteerde deeltijdse tewerkstelling tijdens een periode van brugpensioen en de inactiviteitsperioden gedurende die periode van deeltijdse werkhervatting niet werden gelijkgesteld met arbeidsperioden) op grond van (de toepassing van) artikel 34, § 2, 1°, van het koninklijk besluit van 21 december 1967, waarvan het de ongrondwettigheid vaststelt, en

(3) aldus toepassing te maken van die volgens zijn vaststellingen ongrondwettige bepaling van het koninklijk besluit van 21 december 1967 en die bepaling dus niet met toepassing van artikel 159 Grondwet buiten toepassing te verklaren, schendt het arbeidshof

- artikel 159 van de Grondwet en de artikelen 580, 2°, en 607 Gerechtelijk Wetboek, op grond waarvan het arbeidshof, dat in graad van hoger beroep kennis neemt van een geschil over de rechten van werknemers die voortvloeien uit de wetgeving inzake rust- en overlevingspensioen, een ongrondwettige bepaling van een koninklijk besluit buiten toepassing dient te verklaren,

- het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten, zoals o.m. neergelegd in de artikelen 13, 33, tweede lid, 36, 37, 40, 84, 144, 145, 146 en 159 van de gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994, dat een rechter niet verbiedt een ongrondwettige bepaling van een koninklijk besluit buiten toepassing te laten, en het algemeen rechtsbeginsel volgens welk de rechter geen toepassing mag geven aan een lagere norm die strijdig is met een hogere norm, waarvan artikel 159 Grondwet een bijzondere toepassing uitmaakt,

- de artikelen 10 en 11 Grondwet, die als hogere rechtsnormen voorrang hebben boven een bepaling van een koninklijk besluit, artikel 34, § 2, 1°, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 1967, waarvan het arbeidshof (als lagere norm) wegens strijdigheid met de artikelen 10 en 11 Grondwet (hogere normen) geen toepassing kon maken, en artikel 34, § 1, A, 4°, van datzelfde koninklijk besluit, waarvan de toepassing (zonder toepassing van de in artikel 34, § 2, 1°, van datzelfde koninklijk besluit bepaalde ongrondwettige voorwaarde, bestaande in het genot van werkloosheidsuitkeringen of loondervingsvergoedingen) leidt tot de gelijkstelling van de inactiviteitsperioden tijdens de periode van deeltijdse werkhervatting door de eiser gedurende een periode van brug-

pensioen (met behoud van het statuut van bruggepensioneerde) als “perioden van conventioneel brugpensioen en van halftijds brugpensioen” met arbeidsperioden,

- evenals de hierboven vermelde artikelen van de Grondwet.

Conclusie

Het arbeidshof verklaart niet wettig het hoger beroep van de eiser ongegrond, en bevestigt evenmin wettig het vonnis van de zevende kamer van de arbeidsrechtbank te Gent van 13 januari 2011 in al zijn beschikkingen, met inbegrip van de bevestiging van de beslissing van de verweerder van 5 mei 2008 (schending van alle in de aanhef van het middel als geschonden aangewezen bepalingen en algemene rechtsbeginselen).

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

1. Krachtens artikel 159 Grondwet passen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.

De met eigenlijke rechtspraak belaste organen moeten krachtens die bepaling de interne en externe wettigheid onderzoeken van elke administratieve handeling waarop een vordering, eis of verweer is gegrond.

2. De appelrechters stellen vast en oordelen dat:

- de in artikel 34, § 1, A, 4°, Algemeen Reglement Werknemerspensioen bepaalde gelijkstelling van perioden van conventioneel brugpensioen met arbeidsperioden, geregeld wordt door artikel 34, § 2.1, van voornoemd reglement, volgens hetwelk perioden van conventioneel brugpensioen en halftijds brugpensioen worden gelijkgesteld met arbeidsperioden, op voorwaarde dat de werknemer de bij de reglementering inzake onvrijwillige werkloosheid bepaalde uitkeringen geniet of loondervingsvergoeding;
- in die bepaling met “*uitkeringen genieten*”, het ontvangen of krijgen daarvan wordt bedoeld;
- artikel 34, § 2.1, Algemeen Reglement Werknemerspensioen de artikelen 10 en 11 Grondwet schendt, in de mate dat “*Een voltijds bruggepensioneerde die tot aan zijn wettelijke pensioenleeftijd inactief blijft en werkloosheidsuitkeringen*

blijft ontvangen, de garantie heeft op een volledige pensioenopbrengst voor de jaren, gebaseerd op een fictief loon, terwijl een voltijds bruggepensioneerde die afziet van werkloosheidsuitkeringen doch zijn statuut behoudt, om een deeltijdse betrekking te aanvaarden tegen een loon dat het voltijds plafondbedrag overstijgt, slechts recht heeft op een geproratiseerd pensioen op basis van het aantal effectief gepresteerde arbeidsdagen”;

- de eiser zich in de laatst vermelde situatie bevindt.

3. De appelrechters die vaststellen dat artikel 34, § 2.1, Algemeen Reglement Werknemerspensioen ongrondwettig is en desondanks oordelen dat artikel 159 Grondwet niet kan worden toegepast, op grond dat de discriminatie zijn oorsprong niet vindt in dat artikel maar in een “*lacune in de wetgeving*”, schenden artikel 159 Grondwet.

Het middel is gegrond.

Kosten

4. Overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek dient de verweerder tot de kosten te worden veroordeeld.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

Veroordeelt de verweerder tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 300,86 euro en voor de verweerder op 273,07 euro.

Verwijst de zaak naar het arbeidshof Antwerpen.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter Christian Storck, als voorzitter, en de raadsheren

Alain Smetryns, Koen Mestdagh, Mireille Delange en Antoine Lievens, en in openbare rechtszitting van 9 maart 2015 uitgesproken door afdelingsvoorzitter Christian Storck, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanessa Van de Sijpe.

V. Van de Sijpe

A. Lievens

M. Delange

K. Mestdagh

A. Smetryns

Ch. Storck